

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Halina Kiryło

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku R. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 sierpnia 2011 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 lutego 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie R. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 marca 2010 r. Uzasadnienie wyroku zostało doręczone pełnomocnikowi wnioskodawcy w dniu 29 grudnia 2010 r. W dniu 11 stycznia 2011 r. profesjonalny pełnomocnik ubezpieczonego będący radcą prawnym wniósł apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego bez uiszczenia wymaganej opłaty podstawowej od apelacji w kwocie 30 zł. Zarządzeniem przewodniczącego z dnia 13 stycznia 2011 r. pełnomocnik wnioskodawcy został wezwany do uiszczenia opłaty podstawowej od apelacji w kwocie 30 zł, w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia apelacji, którą uiszczył w wyznaczonym terminie.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2011 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił apelację, wskazując w uzasadnieniu postanowienia, że w rozpoznawanej sprawie pełnomocnik wnioskodawcy obowiązany był dokonać stosownej opłaty wraz ze złożeniem środka odwoławczego, ewentualnie w terminie uprawniającym go do złożenia środka odwoławczego. Pełnomocnik skarżącego natomiast dokonał wprawdzie wpłaty w terminie zakreślonym przez Sąd Okręgowy w związku z otrzymaniem wezwania do opłacenia apelacji, to jednak po terminie do złożenia środka odwoławczego. Tym samym wniesienie w niniejszej sprawie apelacji bez uiszczenia opłaty podstawowej przez radcę prawnego skutkowało odrzuceniem apelacji z mocy art. 130² § 3 k.p.c. Tak też winien postąpić Sąd pierwszej instancji, a skoro tego nie uczynił, błędnie wzywając pełnomocnika wnioskodawcy do uzupełnienia braków apelacji przez jej opłacenie, zobligowany do odrzucenia środka odwoławczego był Sąd drugiej instancji z mocy art. 373 k.p.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego błędne działanie sądu pierwszej instancji, polegające na wezwaniu do uiszczenia opłaty - zamiast zastosowania sankcji w postaci odrzucenia środka odwoławczego - nie może sanować uchybienia skarżącego w zakresie opłacenia apelacji i wyłączać zastosowanie sankcji przewidzianej w art. 130² § 3 k.p.c. Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 373 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. oraz art. 130² § 3 k.p.c. odrzucił apelację.

Na powyższe postanowienie pełnomocnik ubezpieczonego Ryszarda N. wniósł zażalenie wnosząc o uchylenie przedmiotowego postanowienia. Zaskarżonemu Postanowieniu zarzucił naruszenie art. 130² § 3 k.p.c. oraz art. 373 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c. poprzez błędną interpretację powyższych przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżonym postanowieniem zasadnie odrzucono apelację na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wszczęcie postępowania inicjuje wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego. Nie ulega wątpliwości, że sprawa niniejsza wszczęta została przed dniem 1 lipca 2009 r.,

skoro odwołanie R. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 marca 2009 r. wpłynęło do organu rentowego w dniu 20 kwietnia 2009 r. Wszczęcie postępowania w niniejszej sprawie nastąpiło zatem przed wejściem w życie ustawy z 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 234, poz. 1571). Trybunał Konstytucyjny w trzech wyrokach - z dnia 17 listopada 2008 r. sygn. SK 33/07, z dnia 28 maja 2009 r. sygn. P 87/09 oraz z dnia 14 września 2009 r. sygn. SK 47/07. uznał, że odrzucenie odpowiednio apelacji, zażalenia i zarzutów od nakazu zapłaty, które nie zostały opłacone, a wnoszone były przez profesjonalnego pełnomocnika, było dopuszczalne w świetle Konstytucji RP. Nie zachodziła zdaniem Trybunału Konstytucyjnego niezgodność art. 130² § 3 k.p.c. z art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji. Jakkolwiek zatem ustawodawca uchylił przepis art. 130² § 3 k.p.c., to jednak w przypadkach, w których znajduje on zastosowanie (patrz w szczególności art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 234, poz. 1571), środki odwoławcze wnoszone przez pełnomocników a nieopłacone należycie podlegają odrzuceniu bez wzywania do uzupełnienia braków.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.